

*ЗНАЕШ,
ЧЕ
СИ
ГО
ПРОСЕШЕ*

КРИСТЕН РУПЕНИЪН

Превод от английски език
Анелия Янева

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да
бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *You Know You Want This*
Copyright © 2019 by Kristen Roupenian
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Петя Дочева
Коректор Павлина Върбанова

Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-1923-6

Много благодаря на списанията, в които тези истории се появиха за първи път, някои в редактиран вид: „Лошо момче“ в Body Parts Magazine, „Човекът с котките“ в The New Yorker, „Белязана“ в Writer’s Digest и „Среднощният бегач“ – в Colorado Review. Благодаря и на фондация „Хопуд“ за съдействието и подкрепата за „Среднощният бегач“ и „Синдромът на кибритената кутийка“.

Човекът с котките

Марго се запозна с Робърт една сряда вечер в края на есенния семестър. Тя продаваше на бюфета в арткино в центъра, а той гойде и купи голям плик пуканки и кутия захарни пръчки „Ред Вайнс“.

– Доста... нетрадиционен избор – подхвърли тя. – Май досега никога не съм продавала цяла кутия „Ред Вайнс“.

Флиртуването с клиентите ѝ бе навик, останал от времето, когато работеше като бариста и си докарваше добри бакшиши с това. Посетителите в арткиното не даваха бакшиш, но работата бе отегчителна, пък и си помисли, че Робърт е сладък. Е, не чак толкова сладък, та да отиде у тях на парти, но достатъчно, за да си изфантазира как хлътва по него, ако той седи насреща ѝ на някоя досадна лекция, макар да бе сигурна, че вече е завършил колежа и е най-малко в средата на двайсетте. Висок беше, а тя харесваше такива; мерна татуировка, дето се подаваше изпод навития ръкав на ризата. Но пък килограмите му бяха повече, брадата – малко прекалено дълга и бе леко презърбен, сякаш брани нещо.

Робърт обаче не клъвна. А гори да се бе подгал, го показва само като отстъпи назад, като че я подканяше да се приведе по-близо към него и да се постарее малко повече.

– Е – отвърна, – добре тогава. – И си прибра рестото в джоба.

Следващата седмица обаче пак гоиде в киното и пак си купи кутия „Ред Вайнс“.

– Все по-добре се справяте с работата – каза ѝ. – Тоя път успяхте да не ме засегнете.

Тя сви рамене.

– Значи съм готова за повишение – отвърна.

След края на филма той се върна при нея.

– Момичето на бюфета, дай ми телефона си – рече.

И за своя изненада тя му го даде.

През следващите седмици от тези няколко разменени реплики по повод захарните пръчки двамата с есемеси създадоха сложна конструкция от шеги, чиито теми и посоки се разпростираха и сменяха толкова бързо, че понякога тя виждаше зор да бъде на ниво. Той се оказа много интелигентен и тя си даде сметка, че здравата трябва да се напъне, за да го впечатли. Скоро установи, че той обикновено светкавично отговаря на съобщенията ѝ, но ако нейният есемес се забави с повече от няколко часа, следващото му съобщение винаги е кратко и не съдържа въпрос, тъй че от нея зависеше дали ще продължи разговора, което тя винаги правеше. Няколко пъти се случи така, че нещо друго ангажираше вниманието ѝ по цял ден, а и повече, и тя се питаше дали с това размяната на есемеси ще секне окончателно; после обаче ѝ хрумваше нещо забавно или пък попадеше на снимка в интернет, която имаше отношение към закачката им, и двамата започваха отново. Тя все още не знаеше много за него, защото никога не отваряха дума за лични работи, но ако успееш да си разменят две-три сполучливи шеги последователно, наставаше оживление, все едно танцуваха. После, късно една вечер по време на сесията, тя се оплака, че

нито една менза не е отворена, а в стаята си няма даже залък хляб, защото съквартирантката ѝ е омела съдържанието на колета с продукти от къщи, и той предложи да ѝ купи захарни пръчки, та да се подкрепи. Отначало тя парира предложението му с поредната шега, защото наистина трябваше да учи, но отговорът му бе: „Не, сериозно говоря, престани да се занасяш и идвай“, тъй че тя навлече якето направо върху пижамата и се срещна с него в един от денонощните магазини на веригата „7-Единайсет“.

Часът бе около единайсет. Той я поздравя без каквито и да било церемониалности, все едно се виждаха всеки ден, после я вкара вътре да си избере нещо за хапване. В магазина нямаше „Ред Вайнс“, затова ѝ купи вишнева скрежина и пакет „Доритос“ заедно с последния пистък на модата – запалка във формата на жаба с цигара в уста.

– Благодаря за подаръците – рече тя, когато излязоха навън.

Робърт носеше ушанка от заешка кожа със спуснати наушници и дебела старомодна пухенка. Тя реши, че му отива, макар да изглежда малко глупаво; ушанката подсилваше излъчването му на дървосекач, а пухенката прикриваше корема и тъжно приведените рамене.

– Пак заповядай, момиче от бюфета – отвърна той, макар, естествено, вече да знаеше името ѝ.

Тя очакваше, че той ще понечи да я целуне, и се готвеше да се гръпне и да му подложи буза, но вместо да я целуне по устата, той я хвана за ръка и нежно положи целувка на челото ѝ, сякаш беше нещо безкрайно скъпоценно за него.

– Залягай над учебниците, миличка – каза. – Доскоро.

На връщане към общежитието тя се почувства изпълнена с искряща лекота, което разпозна като знак за първоначално хлътване.

Докато си беше у дома за ваканцията между семестрите,

дватамата разменяха есемеси почти непрекъснато – не само шегу, но и дребни подробности за ежедневието си. Започнаха да си пожелават „добро утро“ и „лека нощ“, а когато му зададеше въпрос и той не отговореше на секундата, тя усещаше как я пробожда тревожен копнеж.

Така научи, че Робърт има две котки – Му и Ян. Двамата измислиха сложен сценарий, в който котката от нейното детство Пита флиртува чрез есемеси с Ян; с Му обаче разговаряше официално и студено, защото ревнуваше Му заради връзката ѝ с Ян.

– Защо непрекъснато пращаш есемеси? – попита я на вечеря пастроктът ѝ. – Връзка ли имаш с някого?

– Да – отвърна Марго. – Казва се Робърт, запознахме се в киното. Влюбени сме и вероятно ще се оженим.

– Хм – измърмори пастроктът ѝ. – Предай му, че имаме въпроси към него.

Моите родители разпитват за теб, написа му тя, а Робърт ѝ отговори с усмихнато емоджи, чиито очи бяха като сърца.

Марго се върна в кампуса и нямаше търпение отново да се види с Робърт, но за нейна изненада той се оказа костелив орех. *Съжалявам, тежка седмица в работата*, отговори. *Обещавам да се видим скоро*. На Марго това хич не ѝ хареса; май динамиката вече не работеше в нейна полза, затова, когато я покани да отидат на кино, тя тутакси прие.

Филма, който той избра, го даваха и в нейното кино, тя обаче предложи да го гледат в един от големите мултиплекси в покрайнините на града – студентите рядко ходеха там, защото трябваше да са с кола. Робърт дойде да я вземе с мръснобяла хонда „Сивик“, в която поставките за чаши преливаха от хартийки от бонбони. По пътя бе по-мълчалив, отколкото

тя очакваше, и рядко я поглеждаше. Не бяха минали и пет минути и тя се почувства крайно неловко, а когато се качиха на магистралата, ѝ хрумна, че той може да я откара където си поиска, да я изнасили и да я убие; в крайна сметка тя почти не го познаваше.

Само си го помисли и той проговори.

– Не се притеснявай, нямам намерение да те убия.

Марго се почуди да не би тя да е виновна за потискащата атмосфера в колата, след като се държи сковано и нервно, като момиче, гето очаква да го убият всеки път, като излиза на среща с ново гадже.

– Няма проблем, може да ме убиеш, ако искаш – отвърна тя, а той се разсмя и я потуна по коляното.

После обаче продължи да мълчи изнервящо и всеки неин бърбърив опит да подхване разговор рикошираше като топка в него. В киното той се пошегува с момичето на бюфета относно захарните пръчки „Ред Вайнс“, но шегата прозвуча плоско и сконфузи всички присъстващи, най-вече Марго.

По време на филма нито сложи ръка на коляното ѝ, нито я прегърна през раменете, тъй че, когато накрая се озоваха на паркинга, тя бе сигурна, че той е променил мнението си и вече не я харесва. Сигурно защото носеше пуловер и клин – явно в това бе проблемът.

– Радвам се, че си се нагласила заради мен – рече той, когато тя се качи в колата.

Марго прие това като шега, но май бе го засегнала, защото не е взела достатъчно сериозно срещата им, а може и с друго нещо. Той носеше панталони като и отворена риза с копчета отпред.

– Е, къде искаш да пийнем? – попита, преди да тръгнат, сякаш проявата на любезност му бе вменена като задължение.

На Марго ѝ беше ясно, че очаква тя да откаже, и когато на-

истина го направи, двамата отново потънаха в мълчание. Това я натъжи – не защото искаше да продължат да излизат, а защото през ваканцията хранеше големи очаквания за него и не ѝ се виждаше честно нещата да се разпаднат толкова скоро.

– Сигурно по път може да си вземем нещо за пиене? – обади се тя.

– Щом искаш – отвърна той.

„Щом искаш“ бе толкова неприятен отговор, че тя млъкна и повече думичка не обели, докато той я побутна по крака.

– Защо се спече? – попита.

– Не съм се спекла – отговори тя. – Просто съм малко уморена.

– Мога да те откарам у вас.

– Не, след такъв филм имам нужда да пийна.

Макар да вървеше в обикновен киносалон, избореният от него филм бе депресираща драма за Холокоста, така неподходяща за първа среща, та когато го предложи, тя отвърна с есемес: „Ха-ха, ама ти сериозно ли?!“, а той си направи някаква шега колко съжالياва, че не е доценил вкуса ѝ, и вместо това е могъл да я заведе на романтична комедия. Ала при това подмятане за филма той леко трепна и на нея ѝ мина през ум, че тази вечер би могла да се тълкува по съвсем различен начин. Чудеше се дали е опитвал да я впечатли, предлагайки да гледат филм за Холокоста, защото в такъв случай не беше наясно, че филм за Холокоста не е точно избореният „сериозен“ филм, с който да впечатли човек, работещ в арткино – човек, какъвто бе тя в неговите очи. Мислеше си, че нейният есемес „Ха-ха, ама ти сериозно ли?!“ може да го е засегнал, подплашил го е и го е накарал да се почувства неудобно пред нея. Мисълта, че е възможно да е толкова уязвим, я трогна и тя усети желание да бъде по-мила с него, отколкото в началото на вечерта.

Когато я попита къде иска да отидат да пийнат, тя пред-

ложу обичайното си свърталище, но той направи физиономия и каза, че това е студентското гето и ще я заведе на по-добро място. Отидоха в бар, в който никога не бе ходила, ъндърграунд клуб без нито една табела или друг знак за съществуването му. Отпред имаше опашка и докато чакаха, тя взе да се изнервя, съобразявайки как да му каже това, което искаше да му каже, но така и не успя, тъй че, когато човекът от фейсконтрола ѝ поиска документ за самоличност, тя просто го подаде. Онзи почти не го погледна, просто се усмихна самодоволно; каза „Е, не става“ и ѝ махна да отстъпи встрани, за да направи място на следващата група от опашката.

Робърт бе минал напред, без да забележи какво се разиграва зад него. „Робърт!“, повика го тихичко тя. Той обаче не се обърна.

Най-сетне някой от опашката, който бе достатъчно наблюдателен, го потупа по рамото и му я посочи как стои изоставена на тротоара.

Тя продължаваше да стърчи сконфузено на място и когато той приближи.

- Извинявай! – започна. – Толкова ми е неудобно.
- На колко си години? – попита той.
- На двайсет – отвърна.
- О – възкликна той. – Не спомена ли, че си по-голяма?
- Казах ти, че съм втори курс! – възкликна тя.

Стигаше ѝ унижението да я изхвърлят пред очите на всички, а сега и Робърт я гледаше така, сякаш е направила нещо нередно.

– Но нали си имала – как го каза – свободна година след колежа – възрази той, все едно това бе спор, който би могъл да спечели.

– Не знам какво друго да ти кажа – безпомощно отвърна тя. – На двайсет съм. – После, колкото и нелепо да беше, усети

как очите ѝ смърдят от сълзи, защото по някакъв начин всичко бе се сринало, а не можеше да проумее защо това толкова ѝ тежи.

Щом обаче Робърт видя как лицето ѝ се гърчи конвулсивно, сякаш стана магия. Напрежението в стойката му изчезна без следа и той я взе в мечешка презгърдка.

– О, скъпа – пророни. – О, миличка, всичко е наред, всичко ще се оправи. Само недей да се чувстваш виновна.

Тя си позволи да се отпусне в презгърдката му и усети как я обзема същото чувство като пред магазина на „7-Единайсета“ – че е нещо скъпоценно и деликатно, което той се страхува да не счупи. Робърт я целуна по главата, а тя се разсмя и избърса сълзите.

– Направо не е за вярване, че се разциврих само защото не ме пускат в някакъв бар – каза. – Сигурно ме мислиш за пълна идиотка.

Но знаеше, че той не мисли така – съдеше по начина, по който се взира в нея; по погледа му се четеше колко е хубава, когато се усмихва през сълзи в бледото сияние на уличните лампи, докато над нея падат редки снежинки.

И тогава той я целуна – по устните, истинска целувка; направо ѝ се нахвърли и буквално пхна език в гърлото ѝ. Целувката бе ужасна, шокиращо кошмарна. Марго не можеше да повярва, че зрял мъж може да се целува толкова зле. Усещането бе отвратително и въпреки това пак я изпълни с особена нежност към него – защото, макар и по-зрял от нея, тя знаеше нещо, което той не знае. Когато най-после отдели устата си от нейната, той здраво я хвана за ръка и я поведе към друг бар – с бiliarдни маси, флипер и покрит със стърготини под, където никой не искаше документи за самоличност на входа. В едно от сепаретата тя мерна един студент с магистърска степен – асистент на преподавателя ѝ по английски в първи курс.

– Искаш ли да ти взема водка със сода? – попита Робърт, а тя го прие като шега, защото това се смяташе за любимото питие на колежанките, макар тя никога да не бе го опитвала.

Всъщност малко се притесняваше какво точно да си поръча; в заведенията, в които ходеше, пириетата се даваха само на бара и тези, които бяха навършили двайсет и една или имаха умело фалшифицирана лична карта, поръчваха кани с бира „Пабст Блу Рибън“ или „Бъд Лайт“, за да има за всички. Не беше сигурна дали Робърт харесва точно тези марки, затова, без да уточнява, каза просто: „Ще пия само бира“.

С пириетата пред тях и целувката зад тях, а сигурно и защото се бе разплакала, Робърт съвсем се отпусна и много повече заприлича на остроумния човек, когото познаваше от общуването им с есемеси. Колкото по-дълго разговаряха, толкова повече се убеждаваше, че онова, което е приемала за гняв или недоволство спрямо нея, всъщност е било нервност, страх, че тя не си прекарва добре. Той отново и отново се връщаше към мнението ѝ за филма, шегуваше се по този повод и после я наблюдаваше внимателно, за да види реакцията ѝ. Подкачаше я за интелектуалните ѝ вкусове и се жалваше колко е трудно да я впечатли заради всички тия лекции по киноизкуство, макар да знаеше, че е ходила само на един курс по кинознание през лятото. Шегуваше се как тя и останалите служители в арткиното сигурно се надсмиват над хората, които ходят на кино по моловете – нали там даже не предлагат вино, а някои от филмите са на IMAX 3-D. Марго се смееше на шегите му, представящи я като киносноб, макар в това да нямаше капка истина – нали тъкмо тя предложи да отидат на кино в салон на Quality 16. Ала вече си даваше сметка, че може и тя да е наранила чувствата на Робърт. Според нея бе гала ясно да се разбере, че не иска да се срещат на работното ѝ място, но нищо чудно той да го е изтълкувал иначе – че се срамува

да я видят с него. Струваше ѝ се, че вече го разбира – колко е чувствителен и колко лесно може да бъде наранен, – и това я караше да го усеща по-близък; в същото време се чувстваше и по-силна от него: щом знаеше как да го нарани, значи знаеше и как да го утеша. Засипа го с въпроси какви филми харесва, и нарочно сама се подценяваше, говорейки за филмите в афиша на арткиното, които намираще за отегчителни или неразбираеми; разказваше колко я потискат по-зрелите ѝ колеги и как понякога се притеснява дали е достатъчно умна да си състави собствено мнение за каквото и да било. Това незабавно оказва ефект върху него. А тя имаше чувството, че дали огромно, но плашливо животно – кон или мечка например, – което изкусно е придумала да яде от ръката ѝ.

На третата бира вече си мислеше какво ли ще е да прави секс с Робърт. Най-вероятно като неумелата му целувка – непохватно и прекалено, но като си представи колко въодушевен ще е той, колко жаден и нетърпелив да я впечатли, усети желанието да се надига в стомаха ѝ, отчетливо и болезнено като шибване с ластик по кожата.

Приключиха с поредните питиетата и тя гръзко предложи: „Да вземем да се разкараме оттук, а?“, а той за момент като че ли се засегна, защото му се стори, че тя гледа набързо да приключи със срещата. Марго обаче го хвана за ръка и го дръпна след себе си, а от изражението му, когато осъзна какво всъщност има предвид тя, и от покорността, с която я последва навън, отново усети нещо като шибване с ластик. Както и от това, колкото и странно да беше, че гланта му е потна.

Навън отново му се подложи за целувка, но за нейна изненада той само леко докосна устните ѝ.

– Пияна си – рече укорително.

– Не, не съм – отрече тя, макар да бе самата истина.

Притегли тялото му плътно към своето, усещайки се съв-

сем гребничка и крехка до него, а той издаде пресеклива въздишка, сякаш тя бе нещо болезнено ярко, което не можеше да гледа, и това също бе секси, защото я караше да се чувства като неустойимо изкушение.

– Прибирам те у вас, празноглавке – каза той и я подбра към колата.

Щом влязоха вътре обаче, тя пак се лепна за него. Много скоро, гърнвайки се леко назад, когато той пъхаше език твърде надълбоко в гърлото ѝ, тя съумя да го накара да я целува по-нежно – така, както обичаше; малко след това вече бе го яхнала и усещаше през панталона надигащата му се ерекция. Всеки път, когато наместваше члена си под тежестта ѝ, той надаваше трепетни пискливи стенания, които ѝ се струваха малко мелодраматични. Точно в този момент обаче той я отместа от себе си и завъртя ключа в стартера.

– Правим го на предната седалка като някои тийнейджъри – рече с престорено възмущение. – Мислех, че си вече голяма за тия работи, нали си на двацет – добави.

Тя му се оплези.

– Тогава къде искаш да отидем?

– У вас?

– А, не става – заради съквартирантката.

– Ясно. Значи живееш в общежитие. – Каза го така, все едно беше нещо, заради което тя трябваше да се извини.

– А ти къде живееш? – попита тя.

– В къща.

– Може ли... да гойда?

– Може.

Къщата беше в китен горист квартал недалеч от кампуса, а пътеката към входната врата бе осветена от наниз весели гирлянди с млечнобяла светлина. Преди да излезе от колата, той се

обърна към нея с мрачно изражение, сякаш я предупреждаваше.

– Трябва да знаеш обаче, че имам котки.

– Знам – отвърна тя. – Нали ми писа за тях в есемес, не помниш ли?

На входната врата той взе да се тутка – както ѝ се видя, абсурдно дълго – с ключовете, като при това ругаеше под нос. Тя взе да го разтрива с кръгообразни движения по гърба, за да не позволи възбудата да отмине, но това сякаш го изнерви още повече, тъй че престана.

– Е, това е къщата ми – каза той с равен тон и бутна вратата.

Стаята, в която я въведе, бе мъждиво осветена и отрупана с предмети; когато очите ѝ привикнаха с полумрака, установи, че всичко ѝ се струва близко и познато. Имаше два големи и препълнени с книги библиотечни шкафа, лавица с винилови плочи, колекция настолни игри и доста картини – всъщност постери, които обаче бяха в рамка, а не просто забити с габърчета или залепени с тиксо за стената.

– Харесва ми – каза тя искрено, от сърце и тутакси изпита нещо, което би могла да определи като облекчение.

Изведнъж ѝ хрумна, че никога досега не е ходила в дома на някого, за да правят секс; до този момент бе излизала само с момчета на нейната възраст и това бе съпроводено с промъкване и криене, за да се избегнат съквартирантите. Ситуацията беше нещо ново за нея, малко се боеше да е на чужда територия, но фактът, че в дома на Робърт има толкова доказателства за общите им интереси – изкуство, игри, книги, музика, – я порази и ѝ подейства успокоително като потвърждение за правилния избор.

Докато размишляваше върху всичко това, установи, че Робърт я наблюдава много внимателно, следейки за впечатлението ѝ от стаята му. И тогава – страхът още не я бе пуснал от

хватката си – ѝ хрумна безумната мисъл, че може би изобщо не е неговата стая, а капан, заложен да създава илюзията, че Робърт е човек като всички останали, човек като нея, а другите стаи в къщата са празни или пълни с ужаси: трупове, жертви на похищение, вериги. После обаче той започна да я целува, запрати чантата ѝ и палтата на дивана и я повведе към спалнята, като я опипваше по задника и мачкаше гърдите ѝ с алчната непохватност на първата им целувка.

Спалнята, макар и по-рехаво обзаведена от дневната, не беше съвсем празна; нямаше традиционно легло, само пружина на пода и дюшек отгоре. Върху скрина стоеше бутилка уиски и той отпи глътка, после ѝ я подаде, коленичи и отвори лаптопа си. Това отначало я смути, после осъзна, че той иска да пусне музика.

Марго приседна на леглото, докато Робърт сваляше ризата си и разкопчаваше панталона. Смъкна го чак до глезените, преди да си даде сметка, че е още с обувки, и се наведе да ги развърже. Като го гледаше такъв – непохватно наведен, с отпуснат и космат мек корем, Марго си каза „О, не“. Но при мисълта какво ще струва да прекрати онова, дето сама задейства, се почувства съкрушена; изискваше се да приложи такт и нежност, които нямаше сили да мобилизира. Не че се страхуваше да не я принуди да върши нещо против волята ѝ, но ако поискаше да спрат точно сега, след всичко, което бе направила, за да задвижи нещата, щеше да изглежда капризна глезла – все едно да си поръча нещо в ресторанта, а когато храната пристигне, да я върне, защото ѝ е хрумнало друго.

Опита се силом да превърне съпротивата си в подчинение, като отпи глътка уиски, но когато той я повали с шумни мокри целувки, а ръката му механично се задвижи от едната към другата гърда и надолу към чатала, все едно правеше някакъв първерзен кръстен знак, тя започна все по-трудно да диша и ѝ се стори,

че в края на краищата май няма да може да преживее това.

Измъкна се изпод тежестта му и го яхна, което донякъде помогна, особено след като затвори очи и си спомни как той я целуна по челото в „7-Единайсет“. Окуражена от този напредък, измъкна блузата си през главата. Робърт посегна и загреба едната ѝ гърда от чашката на сутиена, тя остана наполовина вътре и наполовина отвън, а той взе да върти зърното ѝ между палеца и показалеца си. Така ѝ беше неудобно и тя се наведе напред, навирайки се в ръцете му. Той схвана намека и опита да разкопчае сутиена, но не можа да се справи със закопчалката, а видимото му неудовлетворение ѝ напомни борбата с ключовете на входната врата. Най-накрая той каза заповеднически: „Свали това нещо“ и тя се подчини.

Погледът му приличаше на преувеличена версия на изражението на всички момчета, които бяха я виждали гола – не че бяха толкова много, общо шест, Робърт ѝ беше седмият. Изглеждаше шашнат и оглунял от удоволствие, като бебе, препуло с мляко, и тя си помисли, че може би това най-много обича в секса – когато мъжът се разголи така. Робърт ѝ показва много по-откровено щението си от останалите, макар да беше позрял и сигурно бе видял повече гърди и повече тела от останалите ѝ любовници; но може би при него и това си казваше думата – че той бе по-възрастен, а тя – млада.

Докато се целуваха, тя по едно време се хвана, че до такава степен се е поддала на абсолютното си его, та даже пред себе си ѝ беше неудобно да го признае. Виж това красиво момиче, представяше си мислите му тя. Толкова е свършена, тялото ѝ е свършено, всичко в нея е свършено, тя е едва на двайсет, кожата ѝ е безупречна и отчаяно я желая като никоя друга досега, толкова отчаяно я желая, че чак мога да умра.

Колкото по-картинно си представяше възбудата му, толкова повече се разгорещаваше и тя самата; скоро двамата се

напаснаха, влязоха в общ ритъм, а тя бръкна в боксерките му, взе пениса му в ръка и почувства перлената капчица влага на върха. Той пак издаде този звук, пискливо женствено стенание, и на нея ѝ се прищя някак да му каже да не го прави, но не измисли как по-тактично да стане това. После ръката му се озова в бикините ѝ и когато той почувства, че и тя е навлажнена от възбуда, видимо се отпусна. Отначало започна да действа с пръсти, много нежно, а тя взе да хапе устни и му разигра малко театро, но по едно време той я мушна доста силно и тя отблъсна ръката му.

– Извинявай! – каза той. – Я чакай, правила ли си го преди? – попита бързо.

Тя наистина се чувстваше особено, все едно всичко това ѝ е за първи път, и отначало импулсивно щеше да отговори „не“, после обаче схвана какво я пита той, и прихна с все глас.

Нямаше намерение да се смее; вече бе наясно, че Робърт харесва да е обект на деликатно флиртуване и еротични предизвикателства, но не е от хората, които биха допуснали да им се надсмиват, изобщо не беше такъв човек. Тя обаче не успя да се овладее. При нея загубата на девствеността бе дългосрочно начинание, предшествано от няколкомесечно напрегнато обсъждане с гаджето ѝ, с което ходеха от две години, плюс посещение при гинеколог и ужасно притеснителен, затова пък в крайна сметка невероятно смислен разговор с майка ѝ, която не само ѝ резервира стая в малък хотел, ами след събитието даже ѝ написа картичка. Самата мисъл, че вместо целия този всепоглъщащ, пълноценен и емоционално наситен процес ще гледа претенциозен филм за Холокоста, ще обърне три бири и после ще отиде в някаква случайна къща, за да отдаде девствеността на човек, с когото се е запознала на работното си място, бе толкова забавна, че тя просто не се сдържа, макар в смеха ѝ да се усещаше и малко истерична нотка.

– Извинявай – студено каза Робърт. – Не знаех.

Тя рязко спря да се куска.

– Не, това беше... Много мило от твоя страна да попиташ – рече. – И преди съм правила секс. Съжалявам, че се разхилих.

– Няма нужда да се извиняваш – отвърна той, но съдейки по изражението му и по това, че оная му работа омекна под нея, явно според него имаше защо тя да се извини.

– Съжалявам – повтори инстинктивно тя. – Сигурно ми е нервно – прогължи в пристъп на вдъхновение.

Той я измери с присвити очи, сякаш много-много не ѝ хващаше вяра, но явно се поуспокои.

– Няма причина да ти е нервно – каза. – Ще я караме полека.

Да бе, ясно, помисли си тя, а после той отново се озова отгоре ѝ, целуваше я и я смазваше с тежестта си, и тя вече знаеше, че и последният ѝ шанс да се наслади на тази среща се е изпарил, но че ще търпи, докато всичко това приключи. Когато Робърт, вече напълно разсъблечен, взе да нахлузва кондом на члена си, наполовина скрит под косматия му корем, тя почувства пристъп на гадене, но можеше да се държи и на обстоятелството, че е приквещена под тежестта му; после обаче той пак пъкна пръст в нея, този път не така нежно, и тя си се представи как изглежда, видяна отгоре: гола и разчекната, с пръста на тоя дебел дъртак в нея и погнусата ѝ се превърна в отвращение от самата себе си и унижение – нещо като първерзни братовчеди на възбудата.

По време на половия акт той с безцеремонна оперативност я прекара през редица пози, преобръщаше я, тласкаше я и тя отново се почувства като кукла, също като пред „7-Единайсет“, само гето сега изобщо не бе крехка и скъпоценна, а кукла от силикон, гъвкава и издръжлива, реквизит от филма, който се разиграваше в главата ѝ. Когато по едно време тя се озова

отгоре, той я плесна по бедрото и каза „Да, да, това ти харесва“ с интонация, от която не можеше да се разбере дали е въпрос, констатация, или заповед, а после я преобърна, изръмжа в ухото ѝ: „Винаги съм искал да чукам момиче с хубави цици“ и тя трябваше да зарови глава във възглавницата, за да не се разхили пак. А когато бе отгоре ѝ в мисионерска поза, ерекцията му взе да отслабва и всеки път, щом ѝ го вкарваше, настървено повтаряше „Така ме надървях“, сякаш лъжата можеше да се превърне в истина. Накрая последва неистова серия заешки тласъци, след които той потрепери, изпразни се и се катурна върху нея като отсечено дърво; почти смазана отдолу, тя развеселена си помисли: „Това бе най-лошият житейски избор, който съм правила досега!“. После се почуди на себе си и на по-тайността на този човек, който току-що бе направил нещо странно и необяснимо.

След малко Робърт се надигна и се завтече към банята с клатушкаща се патешка походка, придържайки кондома да не се изхлузи. Марго остана да лежи на леглото, вперила поглед в тавана и чак сега забеляза налепените по него стикери – малки звезди и лунци, които би трябвало да светят в тъмното. Робърт излезе от банята и застана в рамката на вратата, очертан като силует.

– Какво искаш да правим сега? – попита.

Тя си се представи как казва: „Сигурно трябва да се самоубием“, а после си представи, че някъде във вселената има момче, което би си казало същото като нея – че случката е колкото отворителна, толкова и весела и че някога, в далечното бъдеще, тя ще разкаже тази история на момчето. Ще му каже: „И тогава той ми вика: „Така ме надървях“, а момчето ще пищи, едва поемайки си дъх от смях, и да стиска крака ѝ: „О, боже, престани, моля те, повече не издържам“ и двамата ще паднат в презгърдките си и ще се смеят ли, смеят. Само дето нямаше

такова бѣдеше, защото такава момче не съществуваше и никога нямаше да се появи.

Ето защо тя само сви рамене.

– Може да гледаме филм – рече Робърт и отиде при компютъра да свали нещо от мрежата.

Тя не го удостои с внимание. Кой знае защо, той избра филм със субтитри, а тя през цялото време стоя със затворени очи и изобщо не разбра за какво иде реч. Той непрекъснато я галеше по косата и обсипваше рамото ѝ с пърхащи целувки, сякаш бе забравил, че само преди десетина минути я подмяташе в леглото като в порнофилм, пъшкайки в ухото ѝ: „Винаги съм искал да чукам момиче с хубави цици“.

После, ни в клин, ни в ръкав, взе да излива чувствата си. Разправяше колко му е било тежко, когато се прибрала у дома за ваканцията, защото е можело тя да си има старо гадже от училище, с което пак да се съберат. Оказа се, че през тези две седмици в главата му се е разигравала същинска драма как тя си тръгва от кампуса, обвързана с него, Робърт, но у дома отново подновява връзката със старата си любов от училище – във въображението на Робърт това беше брутален красавец атлет, който не я заслужава, и все пак е неустоимо съблазнителен, защото е на върха на йерархията в родния Сейлайн.

– Толкова се страхувах да не вземеш неправилно решение и всичко между нас да се промени, като се върнеш – каза той. – Излиза, че е трябвало да ти вярвам.

„Гаджето ми от колежа е гей – представи си, че му казва, тя. – Още от гимназията бяхме убедени в това, но след като цяла година в колежа скачаше от легло в легло, той най-накрая го осъзна. И вече не е сто процента сигурен, че може да се определя като мъж; през ваканцията прекарахме много време заедно, обсъждайки какво би било, ако се окаже, че не е бисексуален. Ето защо нямаше как да правим секс, а ти можеше да ме попи-

таш, щом този въпрос толкова те е притеснявал; можеше да ме попиташ за много неща.“

Но тя не каза нищо; просто лежеше мълчаливо, излъчвайки черната аура на омразата, докато накрая Робърт снижи глас.

– Будна ли си още? – попита и тя отговори „да“. – Хубаво ли ти беше тази вечер? – прогължи.

– Ти на колко години си всъщност? – попита тя.

– На трийсет и четири – отвърна той. – Това проблем ли е? Усещаше в тъмното как той вибрира от страх до нея.

– Не – отговори. – Всичко е наред.

– Хубаво – каза той. – Има нещо, за което бих искал да поговоря с теб, но не знам как ще го приемеш. – Той се претърколи на една страна и я целуна по челото, а тя се почувства като плужек, който е поръсил със сол – разпадна се под целувката му.

Тя погледна часовника; беше почти три през нощта.

– Май трябва да се прибирам – рече.

– Наистина? А аз реших, че ще останеш да пренощуваш. Правя страхотни бъркани яйца!

– Благодаря – каза тя, нахлузвайки клина, – но не мога. Съквартирантката ми ще се притеснява. Затова.

– Значи трябва да се върнеш в общежитието – подметна той с пропит от сарказъм глас.

– Да – отвърна тя. – Нали там живея.

Пътуването ѝ се стори безкрайно. Снегът бе се превърнал в дъжд. Двамата не говореха. Най-накрая Робърт пусна радиото на нощната програма на NPR. Марго се сети как се качиха на магистралата на път за киното, и тя си представи, че Робърт може да я убие. „Може да ме убие сега“, помисли си.

Той обаче не я уби. Откара я до общежитието.

– Тази вечер си прекарах наистина добре – каза, откоччвайки предпазния колан.

– Благодаря – отвърна тя, стиснала чантата си в ръце. – Аз също.

– Много се радвам, че най-накрая излязохме на среща – продължи той.

„Среща“! – обърна се тя към въображаемия си приятел. – Той на това му вика „среща“. И двамата, тя и въображаемото момче, се смяха ли, смяха.

– Пак заповядай – изрече и посегна към дръжката на вратата. – Благодаря за филма и за всичко останало.

– Чакай – настоя той и я сграбчи за ръката. – Ела насам. – Притегли я обратно, обви ръце около нея и завря езика си в гърлото ѝ за последен път.

„Божичко, кога най-после ще свърши това!“, обърна се тя към своя въображаем приятел, но той не отговори.

– Лека нощ – каза, отвори вратата на колата и избяга.

Докато стигне до стаята си, вече имаше есемес от него: без гуми, само сърчица и лица с очи като сърца, и кой знае защо, делфин.

Спа в продължение на дванайсет часа, а като се събуди, яде гофрети в трапезарията, после се почерпи с марафон от криминални сериали по „Нетфликс“, опитвайки да визуализира как Робърт изчезва просто ей така, без да се налага тя да прави нещо; как се отървава от него само със силата на желанието си. Точно след вечеря пристигна поредният му есемес – безобидна шега за „Рег Вайнс“, – но тя веднага го изтри, усещайки как по цялата ѝ кожа плъзва ненавист, несравнимо по-голяма от всичко, с което той би могъл да я предизвика. Каза си, че му дължи най-малкото едно последно съобщение, с което официално да скъса с него – просто да го отсвири би било неуместно, инфантилно и жестоко. Пък и кой знае колко време щеше да му отнеме, докато схване! Неговите есемеси щяха да пристигат

и да пристигат; а можеше и никога да не секнат.

Тя се зае да нахвърли съобщението – „Благодаря за приятно прекараното време, но в момента не съм готова да започна връзка“ – продължавайки да се презастрахова и извинява, като опитваше да предвиди гунките, през които той би могъл да се промъкне (всичко е наред, аз също нямам желание за сериозна връзка, така че нещо неангажиращо би било чудесно!), и есемесът набъбваше все повече, докато накрая стана толкова дълъг, та бе невъзможно да го изпрати. Междувременно неговите съобщения не спираха да пристигат: в нито едно не се казваше какво следва оттук нататък, но всяко следващо бе все по-откровено от предишното. Тя си го представяше как лежи на леглото с пружина и дюшек и грижливо съчинява всяко послание. Спомни си, че много ѝ беше говорил за котките си, но така и не видя нито една, и се запита дали си го е измислил.

През следващите дни от време на време се хващаше да изпада в мрачен унес, сякаш нещо ѝ липсваше, докато най-накрая осъзна, че ѝ липсва Робърт – не истинския, а онзи, когото бе си изфантазирала, докато си разменяха есемеси през ваканцията.

„Ей, ти май наистина си много заета, а?“, писа ѝ Робърт три дни след като бяха се чукали. Тя си даваше сметка, че това е идеалната възможност да му прати недовършения есемес, с който да скъса с него. Ала вместо това отговори: „Ха-ха, съжалявам, така е“ и „Скоро ще ти пиша“. А после си помисли: „Защо го направих?!“. Наистина не знаеше защо.

– Просто му кажи, че не си падаш по него! – изпищя вбесена Тамара, съквартирантката, след като Марго стоя цял час при нея в леглото, двоумейки се какво точно да каже на Робърт.

– Дълга му нещо повече. Нали правихме секс – отвърна Марго.

– Нима? – възкликна Тамара. – Така ге, наистина ли?

– Той е свестен тип, горе-долу – каза Марго, питайки се доколко това е истина.

И в този момент Тамара внезапно се метна върху нея, измъкна телефона от ръката ѝ и като го държеше далеч от нейния обсег, взе да чати по екрана. После го запрати на леглото, а Марго се хвърли към него и ето какво бе написала Тамара: „Привет, не се интересувам от теб, престани да ми пишеш“.

– Мили боже! – възкликна Марго и внезапно установи, че ѝ е трудно да диша.

– Какво? – наперено отвърна Тамара. – Чудо голямо! Нали всичко е истина.

Ала и двете знаеха, че в действителност това е чудо голямо, и стомахът на Марго се сви на топка от страх, толкова бе стегнат, та едва не повърна. Представяше си как Робърт взема телефона, прочита есемеса, става на стъкло и се пръсва на парчета.

– Споко. Дай да идем да изпием по нещо – рече Тамара.

Двете отидоха в бара и си поделиха кана бира; през цялото време телефонът на Марго бе на масата помежду им и макар да се опитваха да го пренебрегнат, щом изпиука, известявайки ново съобщение, те изпускаха и вкопчиха ръцете си.

– Аз не мога, ти го прочети – каза Марго и побутна телефона към Тамара. – Ти забърка това. Вината е твоя.

Съобщението обаче гласеше: „Хубаво, Марго, съжалявам. Дано не съм те разстроил с нещо. Ти си сладко момиче и си прекарах чудно, наистина. Моля те, дай знак, ако промениш мнението си“.

Марго се срина на масата, стиснала главата си в ръце. Имаше чувството, че някаква натежала и нагута от кръвта ѝ пиявица най-сетне се е пуснала, оставяйки след себе си дребна синина. Но защо се чувстваше така? Може би не бе справедлива към Робърт – всъщност той не беше направил нищо лошо, само дето я харесваше и не го биваше в леглото, и вероятно лъжеше, че има котки, но може те просто да са били в другата

стая. Но после, месец по-късно, го видя в един бар – нейния бар, онзи в студентското гето, в който бе предложила да отидат, като излязоха на среща. Седеше сам на маса в дъното и нито четеше, нито гледаше нещо на телефона си; просто си седеше мълчаливо, приведен над чаша бира.

Тя сграбчи ръката на приятеля си, с когото бе дошла – казваше се Алберт.

– Боже, това е той – прошепна. – Онзи от киното!

Алберт вече беше чул една от версиите на историята, макар и не най-достоверната; почти всичките ѝ приятели бяха запознати със случая. Изпречи се пред нея, закривайки я от погледа на Робърт, после двамата се завтекоха към масата, където ги чакаха останалите им приятели. Щом Марго обяви, че Робърт е в същото заведение, всички взеха изумено да възклициават, после я обградиха и я изведоха бързешком от бара, сякаш беше президентът, а те – неговата охрана от тайните служби. Всичко бе толкова преизграно, че се запита дали постъпва като някоя подлярка; от друга страна обаче, наистина се чувстваше така уплашена, та чак ѝ се повдигаше. Същата нощ лежеше сгушена в леглото с Тамара, а сиянието на телефона осветяваше лицата им като отблясъци от лагерен огън. Марго четеше всяко пристигнало съобщение: *Привет, Марго, видях те в бара тази вечер. Знам, не искаш да ти пиша, просто ми се ще да ти кажа, че беше много хубава. Надявам се да си добре!*

Знам, не е редно да го казвам, но наистина ми липсваш.

Сигурно нямам право да питам, но ми се иска да разбера къде сбърках.

*сбърках

Останах с впечатление, че между нас има нещо истинско, при теб не беше ли така, или...

Може би съм прекалено стар за теб или харесваш някой друг.

Момчето от тази вечер гадже ли ти е?

???

Или просто го чукаш.

Извинявай.

Разсмя се, като попитах дали си девствена, защото си чукала много момчета, така ли?

Сега шибате ли се с онова момче?

Шибате ли се?

Шибате ли се?

Шибате ли се?

Отговаряй.

Курва такава.